

KRISTÝNA SNĚGOŇOVÁ

ZŘÍDLA

ZŘÍDLA

ZŘÍDLA

KRISTÝNA
SNĚGOŇOVÁ

Copyright © Kristýna Sněgoňová, 2019

Illustration © Wayne Miller, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-216-5 (print)

ISBN 978-80-7557-759-7 (ePub)

ISBN 978-80-7557-760-3 (mobi)

ISBN 978-80-7557-761-0 (pdf)

TEHDY

„Uřízneme mu koule a nacpeme mu je do zadku.“

„To snad není ani technicky možné. Jen nechutné.“

„Vsadíme se?“

Izabela zamrkala a Ludmila si nedokázala vzpomenout, jak se dostaly tak daleko – až k Norbertově vile a varlatům.

Společnou noční začaly u Izabelina domu. Zoufalému sousedovi *pomohly* najít ztracenou peněženku a *opravily* vyvrácené sklepní okno, pak prošly podchodem a po schodech k Lidlu na Vídeňské a uvažovaly, kde a jak *uvolnit další energii*. Před fitcentrem si kluci se sportovními taškami zapalovali cigarety. Izabela se usmála a oni se zeptali, jestli si nechce dát s nimi, jasně že i s kámoškou, a sjeli Ludmilu hodnotícími pohledy. Izabela zavrtěla hlavou, ale když zahruly na hlavní, zeptala se: „Co je s tebou? Mohly jsme pokecat, aspoň by nám to uteklo.“

„Co ta počmáraná fasáda?“ přerušila ji Ludmila a ukázala na výměník částečně schovaný mezi keři. „I ten park vzadu by snesl probrat.“

Izabela si odhodila dlouhé černé vlasy na záda a řekla: „Neblbni, Liduše, a vyklop to. Celej večer seš jak spící panna.“

Ludmila chvíli mlčela, pak trhla rameny a vyklopila to. Že ji Norbert, kterému dělala koncipientku,

požádal o přesčas, a když pak kontrolovala smlouvu, sedl si na roh stolu a pozoroval ji. Všiml si, jak ztuhlá má záda, vstal a postavil se za ni. „V tomhle povolání se něco nasedíte. Mohl bych vám to trochu rozmasírovat.“ Uhnula a snažila se soustředit na smlouvu, ale pak si uvědomila, že od chvíle, kdy se k ní posadil, nenapsala ani písmeno. Položil jí ruku na krk a začal potichu vykládat, co všechno by pro ni mohl udělat, kdyby ona udělala něco pro něj. „Jste krásné děvče. A šikovné. Určitě ještě šikovnější, než jste mi zatím předvedla.“ Než se stihla ohradit, stiskl jí prso. Vyskočila a narazila do stolu. Chvíli se přetahovali – sílu měl větší, než čekala – ale když se mu povedlo roztrhnout Ludmile halenku, popadla hrnek a chrstla mu do obličeje zbytek kafe. To ho uklidnilo. Vytáhl kapesník a pomalu si otřel bradu. „Tos posrala, kočička. Ani nevíš jak.“ Vyběhla z kanceláře jen s kabelkou, sako a kabát tam nechala a celou cestu až na zastávku běžela.

Když to popisovala, polykala slzy.

Izabela řekla: „Nech toho, prosím tě. Zítra si tam skočíš pro kabát a nazdar.“

„Norbert... je nejlepší. Tolik lidí u něho chtělo dělat a on si vybral mě.“

„Proč asi?“

„Protože jsem dobrá.“

„Zjevně. Mělas mu přidat pár facek na rozloučenou.“

„Víš, jak mi může zavařit, když bude chtít?“ Ludmila vytáhla z kapsy papírový kapesník. „Je kapacita. Já jen koncip.“

Došly na roh další ulice, na počmáraný výměník a zarostlý park dávno zapomněly.

„Komu jsi to řekla?“ zeptala se Izabela.

„Nikommu. A nechci na tom nic měnit.“

„Radši počkáš, jestli to zítra nezkusí znova, nebo tě rovnou nevykopne a pro jistotu nezačne šířit, že ta kurva seš ty a žes ho zkoušela svést? Víš, kde bydlí?“

Ludmila se zastavila. „Proč?“

„Abysme za ním mohly zajít.“

„Omluvit se?“

„Seš střelená? Chceš se mu omlouvat za to, že je prase?“ Izabela prudce změnila směr a bez rozhlédnutí rázovala přes cestu. „Já určitě ne.“

Ludmila jí sotva stačila. „Střelená jsi ty!“

Dohonila ji až na ostrůvku zastávky. Izabela oddechovala a v mrazivém vzduchu se jí dech před obličejem srážel v páru. Zamrkala a černé řasy se jí zatřpytily. Ludmila si uvědomila, že začalo drobně sněžit, i když to chvíli vypadalo, že je zima pryč.

Skousla si ret. „A co máš v plánu? Zazvonit a říct mu, že je sviňák, co osahává holky? To asi ví.“

Izabela sáhla do tašky a vytáhla z ní termosku. „Třeba cestou vymyslíme něco lepšího. Uvidíme. Na, dej si.“

„Co to je?“

„Grog. Když je takováhle klendra, beru si ho na noční pokaždý.“

Ludmila se zarazila. Věděla, že je to blbost. Jít s nejasnou představou co dál, povzbuzovaná Izabelou, která nebyla známá zrovna opatrností, zklamaná a vzteklá. A co bylo horší, plná energie, která jí doslova vibrovala, jako by připomínala, že je načase, aby tomu chlívákovi někdo ukázal. Střelila pohledem po ženě, která se choulila pod deštní-

kem, a dvou hubených holkách sedících na zábradlí a pak se šeptem zeptala: „Chceš *to* použít proti němu?“

„Řekla jsem, že uvidíme,“ zopakovala Izabela. „No tak, Lidko. Vždyť je vlastně jedno, jestli tady zapálíš nějaký klestí, nebo jestli mu vymlátíš okno.“

„To není, Zřídlo se nesmí zneužít k osobnímu...“

„Z rozbitýho okna žádnéj prospěch mít nebudeš. Jen to dá tomu prasákovi za vyučenou.“

„Nechápu jak. A ne,“ odmítla Ludmila. „Okna nikomu rozbíjet nebudu.“ Ale i jí byla zima, tak se aspoň napila z termosky.

Izabela pokrčila rameny. „Jede nám šalina. A dost sněží. Aspoň mi ukaž, v jakým baráku bydlí. Jen tak.“

Ludmila se snažila přesvědčit samu sebe, že to *jen tak* dává smysl, a po jednom přestupu už stála s Izabelou nedaleko Norbertovy vily. Během cesty stihly vypít celou termosku a Ludmila cítila, jak jí tváře hoří a nohy těžknou. Hlavu měla naopak podivně lehkou, a když ji nastavila houstnoucemu sněžení, nervozita z toho, že provádí hroznou pitomost, skoro zmizela. I když Izabela celou cestu přicházela s jedním fantastickým nápadem za druhým, dokud neskončila u Norbertových koulí.

„Kristepane,“ řekla, když zastavily ve tmě kousek od domu. „Podnikatelský baroko.“

„Vevnitř je to hezčí,“ namítla Ludmila. „Jednou jsem tu s ním pro něco byla.“

Po druhé straně ulice se přiblížily k honosnému domu. Sníh dopadal na zem, okamžitě roztával a podél obrubníku už tekl pramínek špinavé

vody. Izabela se rozhlédla, pak zaostřila na nejbližší lampu a pozorovala ji, dokud žárovka s tichým prasknutím nezhasla.

Ludmila si povzdechla.

„Pak to spravím,“ slíbila Izabela a zadívala se k domu. Všechna okna byla tmavá, vrata garáže zavřená, zahrada, aspoň kam z ulice dohlédly, prázdná. „Co myslíš, je ještě v kanclu?“

„Nevím, asi. Pojďme pryč.“

„A co když to na tebe zkusí znova? Nebo když tě zítra vykopne?“

„Stejně už bych s ním nemohla pracovat.“ Ludmila nervózně mrkla k domu. „A... Co bychom vůbec mohly udělat, aby to tak nedopadlo?“

Izabela pokrčila rameny. „Nevím. Možná dostaneš padáka tak jako tak. Ale možná ho dokážeme přimět k zamyšlení. Když to nezkusíme, tak to nezjistíme.“

„Nebo to zjistíme, dostanu padáka, a ještě mi na dveře zaklepe někdo z Kruhu.“

„Lidko... Kdybys to zkusit nechtěla, tak bys tu teď nebyla.“

A na to se nedalo nic říct.

I tak Ludmila váhala. Pak si ale vzpomněla, jak se k ní Norbert přitiskl, jak jí zmáčkl prso a jak nenávistně po ní plivl těch pár slov... a zhluboka se nadechla. „Tak jo.“

Když přecházely silnici a snažily se kontrolovat, jestli je nikdo nesleduje, a současně nevypadat, že se o svoje okolí extra zajímají, lehkomyšlnost načerpaná z termosky začala Ludmilu opouštět. Cítila, že je opilá, ale s každým krokem si víc a víc uvědomovala, že se chystá vloupat do cizího domu

a při tom porušit asi všechna pravidla. Začalo se jí špatně dýchat a nohy trochu podlamovat.

Tos posrala, kočička, zazněl jí v hlavě Norbertův hlas.

U plotu se zastavily. Izabela se ještě jednou přesvědčila, že je ulice prázdná, pak se vyšvihla nahoru a přeskočila na druhou stranu. Ludmila ji následovala, i když zdaleka ne tak obratně. Dopadla na zem, oprášila si ruce, nahrbila se a naslouchala nočnímu tichu. Zdálo se, že si jich nikdo nevšiml. Izabela se rozhlédla, a když na rohu domu uviděla kameru, zopakovala to, co předvedla s lampou pouličního osvětlení. Červená kontrolka zhasla.

„Stejně je to atrapa.“

„Spíš ne. Norbert má skvělou klientelu. A spoustu nepřátel.“

„Těžko říct proč.“

„Nedivila bych se, kdyby tu měl i ochranku.“

„Jestli na nás skočí, zdrhneme,“ nastínila Izabela obrysy jednoduchého plánu. Pak si olízla rty a potichu pokračovala: „Ale když nás chytí, smázneme je, jasný?“

Ludmila skoro zasténala. „To nemůžeme a ani pořádně neumíme.“

„Můžeme. Neměly bysme.“ Izabela se pousmála. „To je rozdíl. A v případě ohrožení nebo prozrazení...“

„Za které, jestli k nim dojde, si budeme moct samy?“

„Tak to nech na mně. Morální zábrany nemám a hrabat se lidem v hlavách umím, to víš. Jestli se tu objeví maník s bouchačkou, postarám se o něj.“

Kradly se zahradou, okolo vypuštěného bazénu pod černou krycí plachtou. Aspoň venku žádná ochranka nebyla. Izabela zastavila u francouzského okna. Zámek potichu cvakl a okno se otevřelo. Ludmila neřekla nic, ale když vstupovala do domu, myslela na to, co se stane, jestli je Kruh – skupina pěti Strážců pověřených dohledem nad dodržováním pravidel – odhalí. Potrestá je, samozřejmě, protože i od toho tu byl. Otázkou bylo jen, jak a koho pošle.

Ale nezastavila se.

Tos posrala, kočička, řekl zase Norbert a Ludmilino odhodlání se vrátilo.

Izabela se otočila k alarmu na zdi a ověřila si, že ho vypnula. Mezi prsty jí přitom přeskakovaly modré jiskry – protřepala ruce, a než mohly jiskry dopadnout na koberec, rozpustily se ve vzduchu jako sněhové vločky; zůstal po nich jen sotva znatelný zápach ozonu.

Rozhlédly se. Francouzské okno vedlo do obrovského obývacího pokoje. Vládla tu tma, a tak Ludmila vytáhla mobil a zapnula svítilnu. Jak tak světlo klouzalo po pokoji, připadala si jako zloděj ještě o něco víc, ale bylo to lepší než zakopnout o taburet a zlomit si u Norberta doma nohu. Uprostřed pokoje stál stolek, prázdný až na vázu s kyticí, a kolem něj kožené pohovky. Na okolních zdech visela plátna zachycující zvětšeniny částí koňského těla – napnuté svaly, temně modré žíly pod kůží, vypoulené černé oko, které se v proudu světla oslnivě lesklo – a ze stropu dva desetiramenné lustry. Servírovací stolek ve tvaru glóbu byl otevřený a hrdla lahví z něj čněla skoro výhrůžně.

„Kýč,“ utrousila Izabela a kradla se pokojem.

Ludmila pokračovala za ní. Procházely chodbami, nahlížely do místností.

„Asi jsem mu radši měla dát těch pár facek,“ řekla nakonec Ludmila.

„Pozdě,“ namítla Izabela a rozepnula si bundu. „Napíšeme mu aspoň na zrcadlo, že je špinavý prase. Nebo koukni na tu vinotéku! Bílý víno vypijeme a do lahví mu načuráme.“

Kuchyně větší než byt, do kterého se k Lídě nedávno nastěhovala Marcela, lesklé povrchy v tmavých odstínech kombinované s mosazí; koupelna ve zlatých tónech s do země zapuštěnou vanou, která připomínala bazén; ložnice s těžkými závěsy před vstupem na terasu, obrovskou manželskou postelí a medvědí kůží na zemi před ní; šatna vybavená zrcadly a plnými skříněmi. Izabela minula zrcadla bez povšimnutí, pohladila naleštěný povrch komody na kravaty a prosklené čelo skříně, ve které měl Norbert uložené košile.

„Belko.“ Ludmile se zdálo, že zaslechla praskání na příjezdové cestě, ale když napnula uši, ticho bylo hluboké a ničím nerušené. Světlomety nesklouzly po zdi, zámek hlavních dveří necvakl. Ani tak se nedokázala uklidnit. „Nechme toho.“

Izabela se na ni otočila a v očích měla cosi nepřítomného. „Ještě ne.“

Když se pokusila otevřít bílé dvoukřídle dveře, nešlo to. Trochu jimi zalomcovala, pak se pomalu nadechla, mezi prsty jí zajiskřila zbytková energie a dveře se otevřely. Naskytl se jim pohled na Norbertovu pracovnu. Jako jediná z místností nesla jasné stopy používání. V opačném rohu

byl krb, nad ním zrcadlo ve zlatém rámu, po obou stranách starožitné lampy. Křeslo bylo odsunuté stranou, popelník na stole plný, papíry před obrazovkou počítače rozházené. Ve vzduchu se vznášela slabá stopa doutníkového kouře. Pomalu do pracovny vešly. I Izabela zaváhala, možná proto, že jako jediná ze všech místností byla takhle zamčená, a Ludmila měla pocit, že teprve tady skutečně naruší Norbertovo soukromí. Načůrat mu do lahví ve vinotéce se jí najednou zdálo jako lepší nápad. Na zdi vedle stolu visela televize s širokou úhlopříčkou, na polici pod ní byl přehrávač. Pod reprodukcí Dalího obrazu – *snad reprodukci*, pomyslela si Ludmila – stála pohovka. Zbylé místo zabíraly knihovny s knihami v jednotné kožené vazbě.

„Tady,“ rozhodla Izabela.

Ludmila ji následovala jako ve snách – hrůza z toho, co provádí, na okamžik ustoupila skoro posvátné bázni, že je v domě člověka, kterého přese všechno považovala za jednoho z nejlepších advokátů a specialistů na obchodní právo. Položila ruku na počítač a zdálo se jí, že z něj ještě cítí stoupat teplo, pak srovnala papíry před ním, zarazila se a pokusila se je vrátit do původní podoby. Nakonec zastavila před prosklenou knihovnou, svítila do ní a četla nápisy na svazcích. Ani si neuvědomila, že na ni Izabela mluví. „Co?“

„Koukni na tohle,“ zopakovala Izabela, a když se Ludmila otočila, stála na pohovce, Dalího obraz ležel vedle ní a ve zdi byl otevřený trezor.

Děs Ludmilu skoro připravil o řeč. Přiskočila k pohovce a srazila Izabele ruku ve chvíli, kdy se

chystala z trezoru vytáhnout černé desky. „Belko, tohle už je přes čáru!“

Izabela se zatvářila kysele. „A to, co udělal tobě, ne?“

„Vlastně mi neudělal nic.“ Najednou, ve tmě Norbertovy pracovny, se jí dnešní odpoledne zdálo vzdálené, jako by k němu došlo před mnoha lety. Zkusil to – a? Nebyl první a asi ani poslední. Zatímco ona se mu vloupala do domu, sahala mu na věci a teď se chystala podívat i do jeho trezoru. „Ale z tohohle by mohl být obrovský průser. Norbert je velké zvíře, nevíš, jaké má známosti...“

Jenže Izabela jako by ji neposlouchala. Odsunula papírové obálky, na svazky pětistícovek se ani nepodívala a vytáhla černé desky. Otevřela je a Ludmila zjistila, že jsou plné cédéček. Na každém bylo datum a jméno, nic víc. Ludmila si chvíli myslela, že jsou to nahrávky jednání, ale pak si všimla, že jsou všechna jména ženská.

„Že by si natáčel milenky?“ nadhodila Izabela a s deskami v ruce seskočila z pohovky. „Nebo oblíbený eskortky?“

„Ten trezor jsi neměla otvírat,“ namítla Ludmila, ale když Izabela zapnula přehrávač, nezastavila ji. Po celém těle jí naskočila husí kůže, už nejen z toho, co dělaly, ale ze zvláštního pocitu, který neuměla vysvětlit a který s každou minutou sílil. Najednou se jí zdálo, že se na ta céděčka podívat musí, i když jejich obsah vlastně vůbec vidět nechce.

„Zkusíme Kláru?“ navrhl Izabela, vložila céděčko do přehrávače a zapnula televizi. „No tak, Kláro, jak to s tebou vypadá?“

Obraz chvíli zrněl, než párkrát poskočil a ustálil se v místnosti, kterou Ludmila nepoznávala. Někdo pohnul kamerou a v záběru se objevila židle a na židli mladá brunetka s velkýma modrýma očima a hustým obočím. Vlasy na jedné straně hlavy měla rozčuchané, snažila se usmívat, ale oči jí těkaly sem a tam a Ludmila měla nejasný pocit, že ji odněkud zná. „Víš, proč si to točím?“ ozval se trochu nezřetelný hlas, ve kterém Ludmila přesto poznala Norberta.

„Pch,“ zašeptala Izabela. „Aby sis u toho mohl honit, ty úchyle.“

Brunetka zavrtěla hlavou a dál se nesměle, trochu rozechvěle usmívala. „Jsem důležitý člověk, to víš,“ pokračoval Norbert. Zpoza kamery se ozývalo šustění, pak slabá rána, chvíli ticho a zase Norbert: „Ty máš problém, velký problém, ale já ti ho pomůžu vyřešit. Vlastně jsem asi jediný, kdo to dokáže. A nebudu za to chtít skoro nic. Protože všechno, co tu dneska budeme dělat, je dobrovolné a potěšení z toho budeme mít oba, vid’?“ Brunetka kývla a mimoděk si popotáhla lem sukně. „Nechceme, aby sis to zítra rozmyslela a napadlo tě, že bys o tom mohla říct kamarádkám nebo rodičům...“ Brunetka prudce zavrtěla hlavou.

„To bych neudělala.“

„... mohla mi zkusit uškodit, nebo se mě možná, nevím, snažit vydírat.“

„Já vím, že bez vás bych...“

„Ne,“ přerušil ji Norbert a konečně vstoupil do záběru. „O tom tu mluvit nebudeme.“ Ludmila prudce vydechla. Ještě nikdy Norberta neviděla takhle. I když vlastně vypadal skoro jako pokaž-

dé v kanceláři, něco na něm bylo jinak a špatně. „Budeme tu spolu dělat věci, které jsi ještě nikdy nedělala. Věci, které jsi nikdy dělat nechtěla. Ale které dělat budeš.“ Brunetka zaváhala, střelila očima někam za kameru, možná k východu. Norbert zavrtěl hlavou. „Je zamčeno a odemkne se, až tu skončíme. Řeknu ti, co si přeju, a ty to splníš. Když odmítneš, dostaneš ránu.“ Zvedl pravou ruku, držel v ní bič ze spletených provázků opatřených uzlíky. Brunetka trochu zbledla. „Neublížím ti, ne trvale. Ale když budeš odmítat dál, další rány budou tímhle.“ Tentokrát zvedl levou ruku s paralyzérem. „A já si stejně vezmu, co chci. Rozumíš?“

„Rozumím.“

„Rozumím, pane.“

„Rozumím, pane,“ vydechla brunetka na židli. Norbert si začal rozepínat kalhoty a Izabela pohotově stiskla tlačítko.

Obraz zčernal.

Podívaly se na sebe. Ludmila si uvědomila, že se třese. Zvedal se jí žaludek, cítila se najednou hrozně unavená. Měla sto chutí otočit se a utéct, ale taky pocít, že by teď nedokázala ujít ani dva metry.

„To je hajzl,“ řekla Izabela. „O ty koule by si přijít zasloužil.“

Její hlas se zařízl do ticha jako pila, snědá pleť byla ve světle mobilu šedivá. Vytáhla z desek další disk, na jméno se ani nepodívala a zasunula ho do přehrávače. Než video pustila, kousek posunula – krátkovlasá zrzka se nahá krčila v rohu místnosti, vrtěla hlavou, na pažích červené podlitiny, a hlas jí přeskakoval, když opakovala: „Ne, prosím, už ne, prosím, prosím, ne, prosím...“

„Bože,“ zašeptala Ludmila a přitiskla si ruku na prsu.

Izabela to vypnula. Ale hned sáhla po dalším céděčku. Blondýnka na filmu byla tentokrát přivázaná k židli, oči měla vytřeštěné, na levém prsu dva kousance. „... impotentní zmrde! Myslíš, že můžeš všechno, protože seš, kurva, zsranej justiční mafán? Hovno! Okamžitě mě rozvaž, ty svině, nebo přísahám Bohu, že zavolám policajty!“

„Vážně?“ řekl Norbert medově. Vypadalo to, že ho výhrůžka nechává chladným. Košili rozepnutou, kalhoty neměl, ztopořený penis se mu při chůzi lehce pohupoval, koncem devíticase kočičky si poklepával o dlaň druhé ruky. „Tak to by ses možná měla ještě předtím rozloučit s tátou, kočičko, protože až s ním skončím, bude na tom mnohem hůř, než jsi teď ty. Mnohem, mnohem hůř. Nebo ho už zítra můžeš mít doma. Co ty na to? A rozmysli si to dobře, protože víš, kočičko, tyhle dveře se neotevrou, dokud to nedovolím. Takže odsud můžeš odejít rozmrdaná a zpráskaná a mít z toho hovno... nebo na mě vystrčíš tu svou krásnou prdelku a táta ti může být do smrti vděčný. Je to jen...“

„Co tu, kurva, děláte?“ zařval Norbert.

Ludmila si v první chvíli myslela, že zařval z obrazovky, ale ne, Norbert na ní dál s houpavou erekcí obcházel připoutanou blondýnku.

Prudce se otočily, Izabela narazila do stolu, ovladač jí vypadl z ruky. Norbert stál na prahu, v obličejí brunátný, oči vypoulené, jako by mu měly každou chvílí prasknout.

„My jsme...,“ začala Ludmila. Hrůza ji ochromila, nedokázala se pohnout, nedokázala ani myslet.

Vzdáleně si uvědomovala, že musel dorazit domů a ony ho kvůli té špíně v černých deskách přeslechly. Nevšimly si ani, když v chodbě za sebou rozsvítil a tma v pracovně se proměnila v přítmí.

Norbert se na ni díval, jako by nevěřil vlastním očím; kožená aktovka i sako mu vypadly z ruky. Izabela se vzpamatovala jako první a zaletěla pohledem ke dveřím na terasu, Norbertovi to ale neušlo. Pohnul se rychleji, než čekaly. Zabouchl a zamkl za sebou dvoukřídlé dveře, třemi dlouhými kroky došel k Ludmile a popadl ji za vlasy. Trhl jí hlavou tak, až se pod ní podlomily nohy. Bolestivě vykřikla a pokusila se mu vlasy z ruky vykroutit.

„Nech ji, ty hajzle!“ vyrazila ze sebe Izabela.

„Já ji mám nechat?“ zopakoval Norbert. Hlas mu přeskočil, pohyby měl ale jisté. „Jestli sis nevšimla, kočička, jste u mě doma. V mém – zasraným – domě!“

„Vím, jak to vypadá, ale přísahám...“ začala Ludmila, ale Norbert jí znovu škuibl hlavou.

„Vloupaly jste se sem, hrabaly se mi ve věcech a asi i kradly, co?“

Izabela byla bílá jako křída, ale strach najevo nedala. Ukázala na obrazovku, na které zrovna Norbert prováděl věci, které ta holka na židli možná ještě nikdy nedělala a dělat nechtěla. „Myslíš třeba tohle?“

Norbert znejistěl, olízl si ret, mrkl k televizi, jako by nahrávku nikdy předtím neviděl. Pak se podíval zpátky na Izabelu a rysy mu ztvrdly. „Tohle je můj majetek. Který jste vy dvě vzaly z mého trezoru. Myslíš, že ho můžete použít proti mně? Ani hovno, kočička.“

Chvíli bylo ticho rušené jen vzdáleným hekáním. Nikdo z nich se neobtěžoval ovladač zvednout a ta zvuková kulisa k nim doléhala jako ve snu.

Izabela trhla rameny. „Vaše kolegy by možná zajímalo, co děláte ve volném čase.“

„Myslíš?“ Norbert se poprvé usmál. „Je úplně fuk, co na těch nahrávkách je. Dnešního večera budete litovat jenom vy dvě.“

„Ne, prosím, ne,“ zasténala Ludmila a na moment si vybavila nahou zrzku schoulenou v rohu neznámé místnosti. „Nic jsme nevzaly a vzít nechtěly.“

„Věř mi, kočičko,“ pokračoval Norbert potichu, „že až s váma skončím, budeš si přát, abyste sem nikdy nevlezly.“

Izabela se nadechla, možná chtěla dál vyhrožovat, možná se snížit k prosbám, ale v tu chvíli Norbert Ludmilou prudce trhl a narazil jí obličejem o hranu knihovny. Izabela vyjekla, ale Norbert u jedné rány neskončil a praštil Ludmilu ještě dvakrát. Při poslední ráně prorazila hlavou sklo, a když ji pustil, spadla na zem a zůstala ležet v krvi z pořezaného čela, rozbité pusy a zlomeného nosu.

„Ty magore!“ zařvala Izabela a vrhla se na něj.

A on se vrhl na ni. Ruce se Izabele rozzářily, jako by jí po nich přeběhl oheň, a na okamžik bylo ve vzduchu krom doutníkového kouře cítit i něco jako závan chlóru z čerstvě vyčištěného bazénu. Jenže se to zase hned rozplynulo. Izabela zaváhala, jako by jí uprostřed útoku vyklouzla z rukou zbraň. Nechápatě se zadívala na vlastní dlaně, zakopla, zmateně se rozhlédla, sáhla po lampě

na psacím stole a v tu chvíli ji Norbert praštil pěstí. Trhla hlavou na poslední chvíli, zasáhl ji částečně do hrany brady, částečně do ucha. Ztratila rovnováhu a strhla lampu na zem. Když ji Norbert popadl za svetr a vytáhl na nohy, vší silou ho lampou praštila do hlavy. Vitrážové stínidlo se roztránilo, pestrobarevné kousky skla se rozletěly na všechny strany. Na Norbertově tváři zůstal krvavý šrám.

„Zasraná cigánská čubko!“ zařval.

Izabela se hrabala na nohy, zatímco Ludmila se pokoušela zvednout na rukou, vykašlávala chuchvalce krve a chroptěla, nos nakřivo. Norbert popadl Izabelu pod krkem; spojila ruce a praštila ho do napnuté paže, pokusila se ho kopnout do rozkroku, uhodit pěstí do krku. Měl obrovskou sílu a na svou velikost překvapivě rychlé pohyby. Srazil ji na desku stolu a začal škrtnout. Nedokázala se nadechnout, všechno kolem začalo podivně plavat. Zašátrala po stole, vytrhla ze stojanu pero Parker a vší silou Norberta bodla do podpaží. Zařval znovu a dal Izabele takovou ránu, až se jí zatmělo před očima. Cítila, jak ji bije dál, ale najednou jako by ztratila kontrolu nad vlastním tělem, vzdáleně vnímala, že si s ním něco pohazuje jako s hadrovou panenkou, že ji to kroutí a ždímá, ale bolest necítila. Potom tma zesvětlala a ona si uvědomila, že leží na zemi stočená do klubíčka a rukama si chrání hlavu, zatímco ji Norbert kope do ledvin. Kapky krve na koberci se zdály obrovské.

„... s kým jste si začaly.“ Už nekřičel. Jednotlivá slova odsekával pomalu a přesně, s každou ránou jedno. „Ale já ještě ani pořádně nezačal s váma.“

Ludmila konečně popadla dech, zvedla se do sedu, zhluboka, přerývaně se nadechla a pak zařvala: „*Chcípdi!*“

Silný pach ozónu vytryskl z každého koutu pracovny, vlasy se Ludmile naježily jako statickou elektřinou, jiskry jí vyrazily z pórů po celém těle. Na okamžik jako by zahořela jasným modrým plamenem.

A Norbert chcípl.

TEĎ

1.

Bylo to ve vzduchu.

Pod horkem, které i dlouho po západu slunce sálalo z prasklin v zemi, pod kouřem, benzínem a potem, pod čpavým puchem okolo počmárané zastávky. Vandalové se tu podělili o svoje názory na perník, ženské a politiku a já měl na moment sto chutí to všechno smazat, protože zvyk je železná košile. Ale jen na moment.

„Cítíš to?“ zeptal jsem se.

„Ten smrad?“ Lída nakrčila nos. „Někdo se tu poblil. A já se brzo přidám.“

Ukázal jsem na hromadu vedle odpadkového koše. „Kdyby jenom poblil...“

„Proč mám pocit, že se v tom vyžíváš?“ Lída samotná se mezi špačky, plivanci a reklamními leťáky slepenými špínou proplétala v pouzdrových šatech pod rozepnutým sakem a s koženou spisovkou v podpaží. Působila tu jako pěst na oko a vypadala, jako by čekala, že jí pěst na oko odněkud brzo přistane. Rozhlížela se, kousala si ret, volnou rukou upravovala vlasy, které žádnou úpravu nepotřebovaly.

Když jsme spolu byli venku naposledy, takhle nervózní nebyla.

Když jsme spolu byli venku naposledy...

„Jen trochu,“ nelhal jsem. Na okamžik jsem dokonce zapomněl, *proč* tu jsme, a jen si užíval, že

tu jsme. Potom jsem ve vzduchu znovu zachytil tu stopu a nervozita se zmocnila i mě. „Ale ty zvratky jsem nemyslel.“

„Já vím... a cítím to.“ Lída se zastavila, spisovku si podržela mezi koleny, stáhla si vlasy do culíku a odhodila je na záda. Pak ukázala k železničnímu mostu prožranému rzí. „Tam.“

Jako na povel lampa před mostem zablikala a zhasla.

Mrkl jsem na Lídu, ale ta nepatrně zavrtěla hlavou. *Já to nebyla.* To, co jsme ve vzduchu cítili, zesílilo. Jako by k nám vítr, který se ve skutečnosti nezvedl, donesl něco zkaženého, puch rozkladu a hnilyby. Stačil možná krok, dva, aby se nám otevřel pohled, o který ani jeden z nás nestál.

Lída stáhla obočí. „Co to je?“

„Nevím,“ zamumlal jsem. „Hádám... Ale radši bych se pletl.“

Pokračovali jsme po stezce kolem Svratky. Hluk z ulice za námi pomalu slábl, jak jsme se vzdalovali lidem. Jakmile jsme vešli pod most, ticho se prohloubilo a dál ho rušilo jen klapání Lídinych loďček a bublání vody. V nočním vzduchu omamně voněl šeřík a svěží jarní tráva.

Pod potemnělou lampou Lída zastavila. Vytáhla se na špičky, volnou rukou odhrnula cár pavučiny, pak na lampu poklepala prstem. Lampa zabzučela, prskla a rozsvítila se. Závan ostrého, čistého vzduchu jako po bouřce, jasně modrá vrstva podobná elektrickému výboji na konci Lídina ukazováčku.

Ten pohled mě na sekundu ochromil.

„Tak.“ Lída mi otřela pavučinu do rukávu. „To je lepší.“

„Díky, zlato.“

„Tomuhle triku už to neuškodí.“

Triku ne.

Pokračovali jsme podél řeky. Dubnová noc byla teplá, voda pod námi hučela, vzdálené zvuky slábly s každým dalším krokem, a nebýt tu spolu my dva, asi by to byla bezva romantika. Jenže jsme tu byli my a do romantiky měla naše procházka daleko.

Vlhká hlína. Cosi houbovitého. Shnilé maso a zkažená vejce.

Lída nasála vzduch nosem. „Je to krev?“

„Taky.“

Byl jsem rád, že se zeptala, protože jsem se bál, že si ten pach smrti jen představuju, a současně bych byl radši, kdyby jen o představu šlo. Lída si povzdechla. Věděl jsem, na co myslí, jako by od naší poslední hlídky neuplynul rok. Bála se, že narazíme na mrtvolu. Nebyla by první – sebevrazi, umrzlí bezdomovci, oběti dopravních nehod, za šestnáct let služby městu jsem jich našel víc než dost. Na chvíli jsem ucítil obrovskou tíhu – tíhu, jakou by neměl nést žádný člověk, ani my bychom neměli – pak jsem zakroužil rameny, protáhl si ruce, promnul prsty a bylo to o něco lepší.

Dokud se Lída nezeptala: „Proč tu vůbec jsme?“

„Abysme se podívali, co to tu tak smrdí.“

„To mi došlo. Ptám se, jak jsi na to přišel.“ Cítil jsem, jak mě Lída pozoruje. „Zkoušel jsi...“

„Ne,“ zarazil jsem ji.

Zaskočeně zamrkala.

Tvrdostí, s jakou ze mě to slovo vyletělo, jsem zaskočil i sám sebe. Věděl jsem, že se chtěla zeptat,

jestli jsem zkoušel zase těžít ze Zřídla, a jen z představy, že bych to opravdu zkoušel, se mi zhoupl žaludek. Pokusil jsem se to zamluvit: „Opoledne jsem nesl na středisko... něco, co jsem omylem přibrál, když jsem se stěhoval. A potkal jsem toho tvýho kluka. Toho malýho, co si barví vlasy.“

„Gabina?“

„Jo, toho. Ježíš, to je blbý jméno.“

„Úplně normální. A nebarví si vlasy.“

„Nekecej.“

„Nekecám, znám jeho mámu, má je po ní.“ Lída zavrtěla hlavou. „Jak to souvisí s tím, že tu jsme?“

„Gabinovy vlasy nijak. I když jsem o to nestál, rozpovídal se.“

„To on rád.“

„Měl dvojku vytěžít, ale prý nebylo co.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Je to jedno z nejsilnějších Zřídél. Jestli někdo neporušil rozpis, už tady mu to mělo stříkat i ušima. Jenže...“

„Nic,“ dokončila Lída.

„Nic,“ zopakoval jsem.

Chvíli jsme pokračovali beze slova, ve vzduchu se krom vůně vody a kvetoucích keřů vznášelo i nepříjemné napětí.

„Kdo tu byl naposledy?“ zeptala se zase Lída.

Za jiných okolností bych neměl ponětí, ale klukovi se povedlo mě zaujmout, i když mě to překvapilo možná víc než jeho, a tak jsem se ho v brance doktorovy vily zeptal na to samé. „Tvůj brácha. Podle záznamu vytěžil, co měl, a šel. Od té doby nikdo.“

„Tak proč jsi sem nevzal jeho?“

Dobrá otázka. Ale špatně se na ni odpovídalo. Trhl jsem rameny, jako že nevím nebo že je to jedno, a připadal si jako srab.

„A když tu byl, ničeho si nevšiml?“ pokračovala Lída.

„Netuším. Nemluvil jsem s ním,“ přiznal jsem.

Lída se na mě podívala. Předstíral jsem, že její pohled necítím.

„Dlouho jsi nemluvil ani se mnou,“ dodala po chvíli.

„Dlouho jsem nemluvil s nikým. Ale viděli jsme se na vánočním večírku.“

„Viděli, doslova. A pak ses čtyři měsíce neukázal, takže mě trochu překvapilo, když jsi mě poprosil o pomoc.“

„Překvapilo tě, že jsem vůbec poprosil o pomoc,“ opravil jsem ji.

Pousmála se. „To taky. Ale když už, čekala bych, že se obrátíš na doktora.“

„Asi radši koukám na tvoje krásný prsa než na jeho pomačkanej krk.“

Bál jsem se, že bude pokračovat, ale pochopila, že o tom, jak před Zřídly a ostatními Strážci utíkám, nechci mluvit. Zpomalila, sáhla do spisovky a po chvilce přehrabování se vytasila s pepřákem.

Povytáhl jsem obočí. „To jako vážně?“

Pokrčila rameny. „Nemusím si honit triko pokaždé.“

„Já si ho pohoním i za tebe.“

„Nebud' čuně.“

Chystal jsem se zachrochtat, když Lída zastavila. U betonového pilíře železničního mostu se hrbil kluk s šátkem přes pusku a sprejem v ruce. Zrovna na beton stříkal něco vysoce hodnotného a ze slu-

chátek přehozených přes rameno mu k tomu šuměl hip hop. Když nás zahlídl, ruku nechal klesnout, ale sprej neschoval.

Lída ho přelétla pohledem, pak se zadívala do svahu porostlého plevelem a nízkými stromy, za kterým se zvedala popraskaná zeď. „Máš pravdu, je to přímo u Zřídla.“

„Hm,“ souhlasil jsem a došel ke klukovi. „Nech toho.“

Kluk trhl hlavou. „Čeho, vole?“

„Toho čmárání.“

„To není čmárání, to je umění.“

„Vlastně je to trestný čin poškozování cizí věci,“ zamumlala Lída a dál se soustředila na to místo za mostem. I mně k němu něco přitahovalo oči. Jako by tam tma byla hlubší a zvláštní neznámým, nepřijemným způsobem, tuhá a mazlavá ulpívala na stromech, stékala po kmenech a vsakovala se do země. Všechno kolem toho místa bylo divně cítit a krev z toho byla to nejmenší.

Tohle nebyla vůně Zřídla.

„To jste jako fízlové, nebo co?“ připomněl se umělec, sluchátka se mu zhoupla, bubny zavířily.

Kouknul jsem na něj. Měl jsem ho nechat na pokoji, ale neudělal jsem to. „To druhý – a to je mnohem horší, věř mi.“

„Co kdybyste se starali o svý?“

„Ale to právě děláme.“

Kluk zaštěrkal sprejem.

Lída se na něho netrpělivě podívala. „Buď rozumný a schovej to. Je tu spousta legálních ploch, tak co kdybys...“

„A co kdybys mi políbila prdel, ty krávo?“

Vytrhl jsem mu sprej z ruky. A přitom jsem se ho ani nedotkl.

Zapůsobilo to na něj přesně tak, jak jsem čekal. „Co to, do píči...“

„Bacha na pusu,“ zarazil jsem ho.

„To sedlo, sám mluvíš jak kanál,“ řekla Lída, které se kluk svým návrhem nijak nedotkl.

„Ale ne před tebou.“

Sprej volně visel ve vzduchu, pohupoval se klukovi před očima a pak jako by ho neviditelná ruka prudce zmačkala.

Vzduch se naplnil štiplavým pachem barvy – a ozonu. Vdechl jsem ho, vnímal, jak proniká každým kouskem mého těla, dravě a lačně, protože po tak dlouhé době...

Kluk vyjel a uskočil, zády narazil do sloupu, šátek se mu svezl. Pomačkaná plechovka dopadla na zem.

„Vypadni,“ poradil jsem mu a protáhl si prsty.

Sprejer poslechl, hmátl po batohu, zakopl o popruh, rukou se odrazil od země a rozběhl se po stezce.

„Zapomeň, žes nás tu potkal!“ křikla za ním Lída a vzduch mezi nimi se zachvěl jako nad silnicí v horkém červenci. Pak se podívala na mě. „Když už to děláš, dělej taky tohle, Luko, sakra, nebo se o nás zase začne mluvit!“

Neodpověděl jsem, prošel pod mostem a začal se škrábat do svahu. Doufal jsem, že si Lída nevšimla, jak se mi třesou ruce.

„Nemusels na něho tak zostra,“ brblala dál někde za mnou. „Mohli jsme mu to prostě vymluvit.“

„Řek, že seš kráva,“ připomněl jsem. „To mě naštválo.“

„Kdybys nekecal.“

Jo, kecal jsem. Jasně že mě blbeček naštvál, ale tím to nebylo. Jako by se něco stalo nebo se mělo stát a já nevěděl co, a když jsem se ptal, všechno kolem mě mlčelo. Ztratil jsem schopnost rozumět. Kdysi jsem si nic nepřál víc, ale když se město pohroužilo do ticha, to nečekané prázdno bolelo, jako by část mě uhnula a odpadla a já dál šel a dál dýchal a mluvil a nevšiml si, že mě kus chybí.

Uvědomil jsem si, že se Lída ptala, jestli zkouším těžít, a já řekl, že ne – a přitom jsem srovnal toho kluka. Musela si myslet, že lžu.

„Blé,“ mumlala, když se prodírala zapleveleným svahem. „To je bordel.“

„Lidi jsou prasata, však víš.“ Kopl jsem do plechovky od piva. Lída měla na nohách lodičky a to nebyla do toho, po čem jsme šlapali, značka ideál. Když se zastavila, aby zem kolem nás vyčistila, poprosil jsem ji: „Na tohle silou neplýtvej.“

Nepříjemný pocit, že jí budeme potřebovat co nejvíc, že budeme potřebovat každou kapku, kterou si sem přinesla, sílil tím víc, čím víc jsme se blížili Zřídlu a ve vzduchu byla cítit jen vlhkost a pach bahna, rybiny a krve.

Do ticha něco zacvrkalo a hned zase umlklo. Pak se z dálky ozval hukot. Strnuli jsme a počkali, dokud po mostě za námi neproduňel vlak.

„Možná jsme neměli jít sami,“ řekla Lída, když se svět zase ponořil do ticha.

Zvedl jsem oči ke zdi. Jen pár metrů za ní leželo brněnské Zřídlo s pořadovým číslem dvě, kterému jsme kvůli jeho poloze i velikosti přezdívali Komár. „Sám bych se bál, proto jsem vzal tebe.“

Lída se nadechla. „Kdybys nebyl...“ začala, ale pak jen zavrtěla hlavou a neřekla nic a já byl rád, protože nic z toho, co říct mohla, jsem slyšet nechtěl.

Prošlapal jsem jí cestu ke zdi, pak jsme podél ní pokračovali, dokud jsem nenašel místo, kde byl ve zdi kousek vyhlodaný. Kusy ostnatého drátu na vrcholu se už jen bezmocně kroutily.

„Vyhodím tě,“ navrhl jsem.

Lída si povzdechla, ale když jsem propletl prsty, setřásla z ramen sako a odhodila spisovku do špíny na zemi.

Obrátil jsem oči v sloup. „Proč jsi to nenechala v autě?“

„Kdybys mi, ty blbče, řekl, že jdeme sem, ze všeho nejdřív bych se převlíkla.“

Šlápla mi do dlaní a vyšvihla se nahoru. Úzké šaty se jí vyhrnuly až k pasu a ona zůstala sedět obkročmo na vrcholu zdi jen v punčochách a hedvábných kalhotkách.

„Ale to by byla škoda,“ pochválil jsem ji.

Tentokrát protočila panenky ona. „Děláš, jako bys mě nikdy neviděl.“

„Už jsem zapomněl. Kdybych tušil, že je to jednorázovka, pořídil bych si nějaký úchylácký fotky, zatímco jsi spala.“

Lída chtěla něco říct, ale místo toho jen zvedla ruku a zatnula ji v pěst. Poslouchala. Mezi stromy něco znovu zacvrkalo, a i když to byl jen hmyz, najednou jsem si uvědomil, jak nepříjemný pocit sílí. Litoval jsem, že šla Lída první, že je tam nahore všem na očích, ale komu vlastně, když tu nikdo, a hlavně nic není?

Nic, opakoval jsem si a to poznání do mě nara-zilo jako demoliční koule. Na moment jako bychom byli i my normální lidi, kteří o Zřídlech nevědí a necítí je, jen znervózní, když jsou jim moc dlou-ho moc blízko. Jak to, že jsem nepochopil hned, co to bolavé prázdno znamená? Přece jsem to řekl sám – Gabin tu měl čerpat, ale nebylo co, i když mělo být Zřídlo plné.

„*Nic* tu není,“ zašeptal jsem.

„To je pitomost.“ *Lída* přehodila přes vrchol zdi i druhou nohu. „*Komár* je přímo tady, těžila jsem ho stokrát.“

„*Já* taky. Možná proto.“

Z dálky se ozvaly hlasy a smích, někdo se k nám po stezce blížil. Odrazil jsem se od svahu, chytil okraje zdi a vytáhl se nahoru s mnohem větší ná-mahou, než jsem čekal – poslední dobou jsem se cítil jak vyždímaná houba. *Lída* naštěstí nic ne-postřehla; posadil jsem se vedle ní a protřepal si ruce. Po stezce pod námi prošla parta lidí, nohy se jim pletly, hulákali a smáli se. Nepohnuli jsme se, dokud ticho znovu nerušilo jen naše oddechová-ní. Pak jsem ze zdi seskočil a pomohl dolů i *Lídě*. Stáhla si šaty ke kolenům, schovala za uši vlasy, které se jí uvolnily z culíku, a už zase vypadala do-konale. Přistihl jsem se, že i když jsme spolu rok skoro nepromluvili, i když byla *Soňa*, *Bela* a všech-no to kolem... I když jsme oba starší a unavenější, její krása mi pořád dokáže vyrazit dech.

„*Myslíš*, že jsme ho mohli vyčerpat?“ zeptala se.

To by byla novinka – většinou jsme se báli toho, abychom nečerpali málo, *Zřídla* se nepřeplnila a nebouchla nám pod nohama, proto jsme ostat-

ně energii těžili. Všechny ty *malé dobré skutky*, jak Lída s oblibou říkala – opravování prasklých žárovek a mazání sprostáren ze skel zastávek – byly jen způsob, jak se vytěžené energie zbavit.

Pokrčil jsem rameny. „To se asi brzo ukáže.“

Rozhlédli jsme se.

Sklad maziv, který jsme oba znali, byl tmavý. Vrstvou rzi potažený mostový jeřáb nad námi a kolem nás plastové nádrže a sudy srovnané jako vojáci v dlouhých řadách. Procházeli jsme mezi nimi, v tichu tak hlubokém, až se mi zdálo, že se na nás lepí. Zaráželo mě, jak ve vzduchu chybí vůně Zřídla, když není tam, kde být má.

Lída si zula lodičky, vzala je do ruky a pokračovala bosá. „Něco tu je, ale Komár to není.“

I já to cítil, cosi ledového, jako bychom překročili neviditelnou hranici mezi dubnem a lednem a všechno kolem z minuty na minutu spálil mráz. Přeběhl mi po zádech, zakousl se zezadu do krku. Podíval jsem se na Lídu. Pohled upírala do tmy mezi sudy, od pusy jí stoupala pára, na obočí a koncích řas se třpytila jinovatka.

Pak jsem mezi nosníky zaslechl šepot. Nesrozumitelné šumění hlasů, které tu být neměly, ale byly.

V první chvíli jsem si nebyl jistý, jestli se mi jen nezdá, ale pak zašeptala Lída: „To mi připomíná hřbitov. Když se šestka dlouho nečerpá, kvůli všem těm hrobům jsou tam pak slyšet...“

Nedokončila a já věděl proč a ona věděla, že to vím, a na okamžik bylo ticho mezi námi ještě těžší. Vydali jsme se dál do tmy a já cítil, jak se Lída připravuje na cokoliv, co by tam na nás mohlo čekat, jak jí mezi prsty poskakuje čím dál víc jisker, a její

nervozita byla jen odrazem té moje. Měl jsem pocit, že mě každou chvílí vezme za ruku, a já bych se nebránil, ale neudělala to.

Zastavila a odložila lodičky na plastovou nádrž. „Pod tím betonem...“

Dlouho jsem tu nebyl, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že si nevzpomínám, kde Zřídlo bylo. *Bylo*, ne *je*, protože i když jsme se k němu blížili, nenacházel jsem ve vzduchu víc než náhlou ostrou zimu.

Šepot zesílil.

Pomaloučku jsem si klekl a položil ruku na zem. Zpočátku jsem necítil nic, a tak jsem na beton zatlačil víc. Dlaní mi proběhlo zachvění, jako bych zkoušel, co se stane, když zásuvku polaskám vidličkou.

Pocit, že je někdo za námi –

Prudce jsem se ohlédl a vydechl. Krom nás tu nebyl nikdo, okolní tma se ani nepohnula. Chvíli jsem do ní zíral, snažil se ji prohlédnout jako závěs, za kterým se míhají stíny – nedokázal jsem rozeznat víc, ale cítil jsem, že tam jsou, a z toho vědomí mi naskočila husí kůže.

Když jsem v dlani ucítil další zachvění, jako by mi po ní přeběhly neviditelné prsty, otočil jsem se ke Zřídlu. „Nic podobného jsem nikdy neviděl.“

Lídin hlas byl sotva víc než šepot. „Ani já ne. I když... Poslední dobou mám pocit...“ Zavrtěla hlavou. „Co s tím?“

„Rozlámu to,“ rozhodl jsem, a pak jsem si uvědomil, že to neudělám. „Nebo to spíš budeš muset rozlámat ty.“

Lída si dřepala vedle mě. Sukně se jí už zase vyhrnula, ale tentokrát jsem se nedíval. „Je to dobrý nápad?“

„Není, ale jiný nemám. Co ty?“

„Zavolat doktora a probrat to s ním?“ navrhla.

„Probrat co? Kontrola Zříděl je... naše povinnost. Dokud nevíme, co s Komárem je, nemáme co probírat.“

Lída zaváhala. I když mohla, nepřipomněla, že si povinnosti už dlouho neplní. Pravidla nikdy neporušovala ráda a po tom, co se stalo, když jsem ji k tomu přemluvil, jsem nemohl čekat, že je nadšeně poruší znovu.

Jenže ani jí se odtud nechtělo, aniž by pochopila.

Položil jsem na zem i druhou ruku a podíval se na Lídu. „Když to nezkusíš, zkusím to sám. Ale nemám ponětí, jak to dopadne.“

Nejspíš jsem to neměl říkat, protože se na mě podívala a v očích měla to, čeho jsem se tak dlouho bál. *Ona to ví*, napadlo mě, a současně *Neví a nedozví se to, když teď hned zmlkneš*.

Lída vydechla obláček páry. „Fakt nejsi zvyklý prosit o pomoc, co? Zní to spíš jako vydírání.“

„Nevydírám, jsem jen upřímný.“ Promnul jsem si zátylek. „Víš, jak dlouho jsem to nedělal. Už... jsem vyšel ze cviku.“

Pozorovala mě a já cítil, jak mi po zádech začíná stékat pot, i když mi prsty položené na betonu mrzly, ale dokázal jsem pohledem neuhnout. Lída se zhluboka nadechla a přiložila ruce k dílu, doslova. Ze začátku se nedělo nic. Pak teplota ještě o něco klesla a zem se nám pod rukama začala chvět. Trvalo dlouho, než chvění zesílilo natolik, až rozvibrovalo kovovou konstrukci za námi. Tehdy jsem zatnul zuby a donutil se ruce nezvednout, i když mi v uších začalo hučet a před očima

se roztančily barevné skvrny. Na rozdíl od Lídy, která byla energie plná a pomalu ji uvolňovala do země, jsem si připadal, jako bych se holýma rukama snažil zadržet lavinu. Ostrý pach ozonu všude kolem a tlak, jako by se na mě sesouvala celá hora. Rozbouřená energie se mi valila mezi prsty, štípala na každém kousku odhalené kůže a zem pod námi praskala čím dál víc, moc rychle, až moc rychle –

DOST.

Prudce jsem ruce zvedl. Na moment jsem si byl jistý, že uvidím rudou, až do masa seškvařenou kůži – ale ne, jen jsem se trochu klepal.

Lída zatínala zuby, vlasy jí padaly do očí, na tvářích naskakovaly červené fleky. Vzduch zhoustl, čas zpomalil jako sražené mlíko. Energie kolem nás pohlávala v dlouhých modrých provazcích.

Hlasy už nešeptaly, ale burácely jako bouře.

Pak podlaha praskla.

Lída pohotově zvedla ruku a úlomky betonu zachytila – zůstaly viset ve vzduchu jako na neviditelných provázcích a pomalu se otáčely kolem dokola. Druhou rukou zatlačila o něco víc a prasklina se zvětšila. Najednou to šlo snadno. Ven se vyhrnula suchá šedá zemina, jako by v hlučinách číhalo něco, co se už dlouho toužilo prodrat ven.

Narovnal jsem se. Lída seděla na patách proti mně, po spáncích jí stékal pot, zuby drkotaly zimou nebo možná jen únavou.

„Promiň,“ zamumlal jsem. „Už jsem nemohl.“

Znovu ten pohled.

Ví to. Tentokrát to bylo jen suché konstatování; žádný falešně nadějný hlas, který by se mě pokoušel přesvědčit o opaku, se neozval. *Ví, že nemůžu, a ví taky proč.*

„Nech to být,“ řekla Lída, a když se podívala na vzniklou díru, ještě jednou: „Nech to být, Luko.“

Než jsem mohl něco říct, a že mě moc nena- padalo co, pokračovala v lámání země. Uvědomil jsem si, že neznám nikoho, kdo by se pokusil obna- žit Zřídlo, že tu možná děláme něco, co už dlouho nikdo nedělal, co nikdy nikdo neudělal. Něco ne- možného, nemyslitelného a snad i nepřipustného. Další špatnost, další chybu, další –

Na povrch se začaly drát starší vrstvy zemi- ny a spolu s nimi se z hlubin vyvalila ledová tříšť. Lída se jí nadechla a rozkašlala se, já cítil, jak mi kolena, na kterých jsem klečel, mrtví.

Kusy betonu a tvrdé hlíny.

Kamení, štěrk.

A pak první mrtvola. Šedě mramorované tělo, které roztrhly plyny, podivně lepkavé vnitřnos- ti, prázdné oční důlky a křečovitě otevřená pusa bez jazyku, zato hemžící se larvami, rány poseté masačkami, které tak hluboko v zemi ani nemohly žít, klást vajíčka a vyvíjet se. Puch rozkladu, sta- rá krev a zkažené maso, omračující mračno hnilo- by, které mě zasáhlo do žaludku tvrdě jako pěst a Lídu donutilo otočit se a zvracet.

Vyskočil jsem na nohy, ale pohled jsem odtrh- nout nedokázal – a přitom nebylo nic, na co bych se chtěl dívat míň než na to zčernalé maso, které jako by se pod nánosem hmyzu dál svíjelo bolestí. Zpo- za mužova ramene trčely nepřírozně pokroucené

prsty ruky, která mu nepatřila, a z hlíny pod ní se draly krví spleené vlasy někoho dalšího.

Lída za mnou už dávala nasucho, puch ve vzduchu navzdory mrazu nepolevoval. Jasně modrá vlákna uvolněné energie nad tím vším vlála jako stuhy a drobné úlomky betonu se ve vzduchu dál pomalu otáčely.

„To je... člověk.“ Lída se rozkašlala, oči plné slz. „Panebože...“

Za dlouhé roky služby jsem toho viděl spoustu, nepočítaně mrtvých a část z nich jsem zabil sám, ale něco tak hrozného jsem neviděl nikdy. Tělo zamořené hmyzem, droboučké kukly v rozteklých rysech, larvy přilepené k pramínku černé krve pod nosem. Všechno bobtnající a hnijící... a současně zvláště živé... živější než před smrtí. Z toho pohledu se žaludek zvedl i mně. „Dva, možná i víc.“

Lída se na mě skrz slzy zadívala a já najednou zatoužil, abych sem vzal místo ní Martina. Neměl jsem ponětí, co se tu stalo, ale nechtěl jsem, aby toho byla součástí zrovna Lída.

Dávali jsme se na sebe beze slova a oba cítili stejnou hrůzu.

2.

Co to bylo?

Zastavila jsem a zaposlouchala se do ticha, i když to nebylo skutečné ticho, protože v jednom z oken někdo kašlal a v jiném se na to konto probral pes – noc ale zvuky ztlumila tak, až jsem si připadala jako poslední člověk na Zemi. Ulice byla osvětlená, ale kužely kalného světla tmu tam, kam nedosáhly, jen prohlubovaly. V noci se mi Srbská zdála neznámá, jako bych tu byla poprvé a ona dělala všechno pro to, aby i naposled, i když vlastně nedělala nic.

Od budovy kolejí mě dělila jen silnice a vnitroblok, ale nikdy se mi nezdály dál, možná i proto, že jsem toho vypila víc, než jsem měla, a nohy se mi trochu pletly. Když jsem si všimla postavy zhroutené na lavičce zastávky, srdce mi poskočilo. Kluk se skloněnou hlavou, dlouhé vlasy mu v mastných pramenech padaly do klína, asi přebral, usnul a nevšiml si, že další trolejbus jede až ráno.

Zaváhala jsem.

Jednou jsem na YouTube viděla, jak se holka mobilem ubránila násilníkovi. Ale bylo to dlouhé video a v polovině naskočila reklama na slevový portál a já si místo pointy koupila voucher na thajskou masáž a teď jsem toho litovala.

I když se kluk ani nepohnul, sáhla jsem do tašky a pokoušela se mobil nahmatat mezi peněženkou, kapesníky a pudrem, co se někdy během noci ote-

vřel a vysypal do podšívky. V okamžiku, kdy jsem si uvědomila, že bych nic z toho, co holka z YouTube prováděla, nedokázala zopakovat, mi mobil proklouzl mezi prsty a spadl na zem.

KŘACH.

Sklonila jsem se a vzpomněla si, jak mě Andrea lákala na kurz sebeobrany s předměty každodenní potřeby, jako je deštník nebo noviny. Já ji odpálkovala tím, že na blbosti nemám čas, noviny nečtu a deštník nenosím, a teď jsem se tu potácela tmou se staženým žaludkem a říkala si, že jsem ji měla poslechnout. Nebo si aspoň neobjednávat tu pitomou masáž.

Jedním okem jsem mrkla za sebe, ale kluka už jsem neviděla. Asi se sebral a –

V tu chvíli mě popadl.

Jednou rukou pod krkem, druhou se mi pokoušel vytrhnout mobil a já nepustila jen proto, že jsem nedokázala rozevřít prsty.

Něco opakoval – *je ti to jasný, ty čubičko? Je ti to, kurva, jasný?* Nechala jsem sebou cloumat, aniž by mi bylo jasné cokoliv, a jen šokovaně sledovala, jak mi prsty roztahuje. Jeden, druhý.

Potom mi mobil z ruky vypáčil. A rozběhl se do tmy.

Teprve v tom okamžiku jsem se vzpamatovala a hmátla po něm, ale jeho bunda mi proklouzla mezi prsty. „Hej!“

Kdybych toho tolik nevyčila, nikdy bych nevyrazil za ním. I když jsem si připadala zpomalená, jako bych se koukala z okna vlaku, za kterým všechno ubíhá šílenou rychlostí, v průchodu u lékárny jsem kluka dohnala a popadla ho za bun-